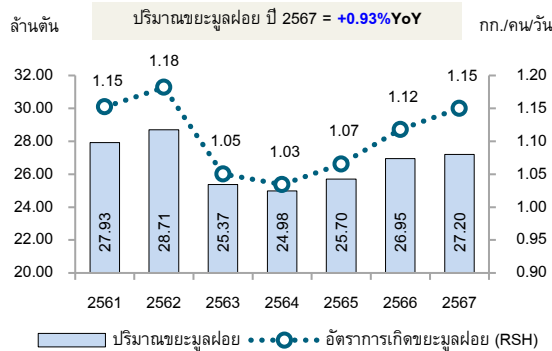

ภาพรวมธุรกิจ

- ธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ หรือที่ผู้บริโภครู้จักกันในชื่อ “ร้านรับซื้อของเก่า” เป็นกิจการที่ทำหน้าที่รวบรวมวัสดุรีไซเคิลจากหลายแหล่งต้นทาง ไม่ว่าจะเป็นชาเลนจ์ รถรับซื้อของเก่าตามชุมชน ผู้เก็บของเก่ารายย่อย ไปจนถึงผู้บริโภคทั่วไป แล้วนำวัสดุดังกล่าวไปจำหน่ายต่อให้กับร้านรับซื้อรายใหญ่หรือโรงงานรีไซเคิลที่ทำการคัดแยกและแปรรูปต่อเนื่องในห่วงโซ่รีไซเคิล โดยโครงสร้างธุรกิจประกอบด้วยผู้ประกอบการหลายขนาด ตั้งแต่รายย่อยในชุมชนที่มีข้อจำกัดด้านทุนและพื้นที่ ไปจนถึงผู้ประกอบการรายใหญ่ที่สามารถรับซื้อวัสดุเฉพาะทางในปริมาณมากตามประเภทของวัสดุ เช่น โลหะ พลาสติก และกระดาษ แม้ว่าจำนวนกิจการที่ขึ้นทะเบียนอย่างเป็นทางการจะมีไม่มาก แต่ในเชิงปฏิบัติประเมินว่ามีร้านรับซื้อกระจายอยู่ทั่วประเทศหลายหมื่นแห่ง สะท้อนว่าธุรกิจนี้ส่วนใหญ่ยังดำเนินงานอยู่นอกระบบการกำกับดูแลของรัฐ ทั้งนี้แนวโน้มการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และรูปแบบการบริโภคยุคใหม่ ทำให้ปริมาณขยะมูลฝอยจากครัวเรือนและภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ขณะที่อัตราการนำกลับมาใช้ประโยชน์ยังอยู่ในระดับจำกัด ยิ่งไปกว่านั้น พฤติกรรมการใช้บรรจุภัณฑ์แบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่ขยายตัวมากขึ้นหลังสถานการณ์โควิด-19 ส่งผลให้ปริมาณขยะโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจึงเร่งให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการขยะและการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียน ผ่านมาตรการและโครงการต่าง ๆ เช่น การรณรงค์คัดแยกขยะจากต้นทาง การส่งเสริมการรีไซเคิล การพัฒนานวัตกรรมการใช้ประโยชน์จากของเสีย และการสร้างระบบจัดการขยะครบวงจร ปัจจัยเหล่านี้ล้วนผลักดันให้ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจรีไซเคิลมีแนวโน้มเติบโตในระยะข้างหน้า
- ในปัจจุบันการจัดการขยะมูลฝอยของไทยยังคงเผชิญความท้าทายด้านอัตราการนำกลับมาใช้ประโยชน์ แม้ปริมาณขยะชุมชนจะเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง แต่สัดส่วนที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์หรือเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลยังอยู่ในระดับเพียงราวหนึ่งในสามของปริมาณขยะทั้งหมด ขณะที่ส่วนที่เหลือยังคงถูกกำจัดด้วยวิธีฝังกลบ เผา หรือจัดการอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ดังนั้น การนำขยะเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิลและการใช้ประโยชน์ใหม่จึงมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ทั้งในรูปแบบการแปรรูปเป็นพลังงาน การจัดการขยะอินทรีย์ และการรีไซเคิลวัสดุ เช่น โลหะ พลาสติก และกระดาษ เพื่อผลิตเป็นวัตถุดิบทดแทนในห่วงโซ่อุตสาหกรรม ภายใต้บริบทเชิงนโยบาย รวมทั้งรัฐบาลให้ความสำคัญกับแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และโมเดล BCG (Bio-Circular-Green Economy) โดยผลักดันให้ภาคการผลิตและภาคบริการหันมาใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ผ่านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่คำนึงถึงการนำกลับมาใช้ใหม่ รวมทั้งการใช้วัสดุที่รีไซเคิลได้หรือเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- จากข้อมูลของกรมควบคุมมลพิษ ปี 2567 ระบุว่าประเทศไทยมีปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนเกิดขึ้นประมาณ 27.20 ล้านตัน เพิ่มขึ้น 0.93%YoY คิดเป็นปริมาณการเกิดขยะเฉลี่ยประมาณ 1.15 กิโลกรัมต่อคนต่อวัน ขณะเดียวกันหากพิจารณาวิธีการจัดการขยะมูลฝอยของไทย พบว่า ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี 2567 เพิ่มขึ้นราว 12.89%YoY ทั้งนี้ ในปี 2567 ปริมาณขยะมูลฝอยที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องและการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์เพิ่มมากขึ้น สืบเนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินการปรับปรุงและยกระดับเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยให้กำจัดอย่างถูกต้องเพิ่มขึ้น รวมทั้งปัจจุบันภาคประชาชน ภาคเอกชน ผู้ประกอบการและภาครัฐ มีการตื่นตัวถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและมีการตระหนักปัญหาด้านขยะมูลฝอย ทำให้เกิดการคัดแยกขยะและการรีไซเคิลเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นได้ขับเคลื่อนให้ทุกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินโครงการธนาคารขยะ ส่งผลให้ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกจัดการอย่างถูกต้องและการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์มีแนวโน้มที่ดีขึ้น

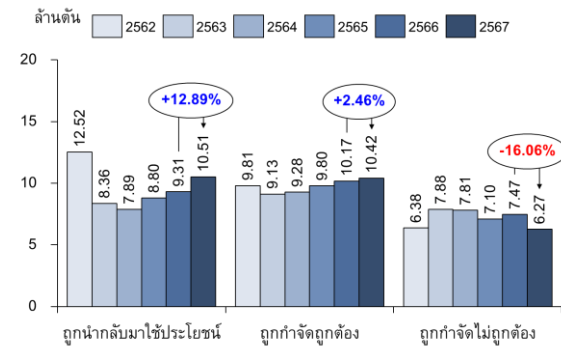
- การเพิ่มขึ้นของปริมาณขยะมูลฝอยและอัตราการนำกลับมาใช้ประโยชน์ ทำให้มีวัตถุดิบสำหรับธุรกิจการขายของเก่าหรือขยะรีไซเคิลมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง รองรับความต้องการใช้วัตถุดิบรีไซเคิลในภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะเป็ปัจจัยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการมีโอกาสขยายปริมาณรับซื้อ และพัฒนารูปแบบการคัดแยกและแปรรูปให้มีมูลค่าสูงขึ้นในระยะต่อไป โดยเฉพาะในบริบทที่ภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสำคัญกับแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนและการจัดการของเสียอย่างยั่งยืนมากขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงที่ผ่านมา

รูปที่ 1 ปริมาณและอัตราการเกิดขยะมูลฝอยชุมชนของไทย

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ

รูปที่ 2 ปริมาณขยะมูลฝอยจำแนกตามวิธีการจัดการ

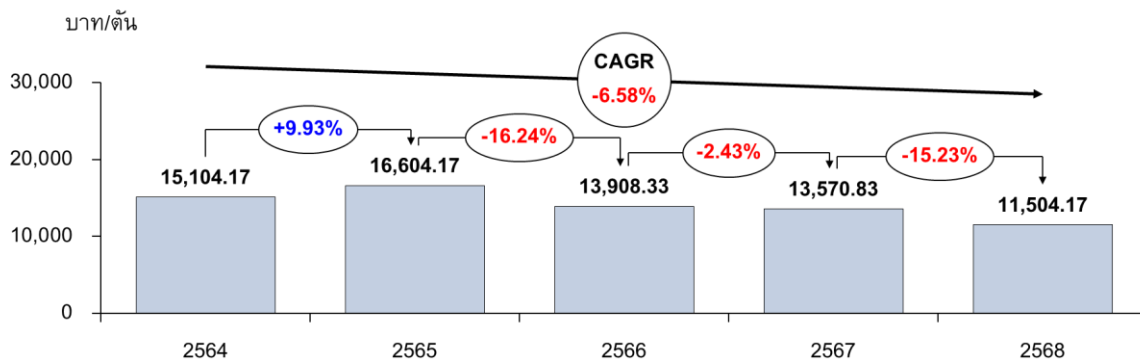

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ

- ธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่เป็นกลไกสำคัญในห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจรีไซเคิล เนื่องจากเป็นขั้นแรกของการนำขยะมาสร้างให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ ในเชิงโครงสร้างตลาดสามารถจัดกลุ่มประเภทของเก่าที่มีการซื้อขายกันในตลาดหลักได้ 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มโลหะ เป็นหมวดที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจและปริมาณการซื้อขายสูงสุด คิดเป็นราว 40-50% ของปริมาณรวมของวัสดุรีไซเคิลที่หมุนเวียนในระบบ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเศษเหล็ก ทองแดง อลูมิเนียม และทองเหลือง และได้รับแรงหนุนจากความต้องการเหล็กและโลหะรอง (การนำเศษโลหะหรือโลหะที่หมดอายุการใช้งานกลับมาหลอมใหม่) ในอุตสาหกรรมก่อสร้าง ยานยนต์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า 2) กลุ่มกระดาษ มีสัดส่วนราว 20-30% ของปริมาณรวม ครอบคลุมทั้งกระดาษลัง กระดาษหนังสือพิมพ์ และกระดาษขาวดำ โดยปริมาณการใช้ได้รับปัจจัยหนุนจากความต้องการเยื่อกระดาษรีไซเคิลเพื่อนำไปผลิตบรรจุภัณฑ์และกล่องสำหรับอีคอมเมิร์ซ ตลอดจนข้อกำหนดใหม่ด้านการนำเข้ากระดาษเสียที่เข้มงวดขึ้นเพื่อควบคุมสิ่งปนเปื้อน 3) กลุ่มพลาสติกและขวดแก้ว มีปริมาณซื้อขายใกล้เคียงกัน โดยแต่ละกลุ่มคิดเป็น 10-15% ของปริมาณรวม โดยเฉพาะขวดน้ำพลาสติกและขวดเบียร์ ขวดแก้วบรรจุเครื่องดื่ม ซึ่งได้รับแรงหนุนจากมาตรการลดการฝังกลบและแผนปฏิบัติการจัดการขยะพลาสติกระยะที่ 2 (2566-2570) ที่มุ่งให้พลาสติกเป้าหมายเข้าสู่ระบบรีไซเคิลหรือใช้ประโยชน์แทนการกำจัด 4) กลุ่มเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ มีสัดส่วนประมาณ 5-10% ของปริมาณรวม เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ และอุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามการเปลี่ยนผ่านด้านดิจิทัลและการเปลี่ยนเครื่องใช้ขึ้น แม้ยังเผชิญข้อจำกัดด้านระบบรวบรวมและมาตรการกำกับดูแลของเสียอันตรายอยู่ และ 5) กลุ่มวัสดุอื่น ๆ มีสัดส่วนราว 5% ของปริมาณรวม เช่น แบตเตอรี่ น้ำมันพืชใช้แล้ว และของเสียเฉพาะทางอื่น ๆ ซึ่งเป็นตลาดเฉพาะที่ต้องการการจัดการตามมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยที่เข้มงวดมากขึ้น ทั้งนี้ โครงสร้างราคารับซื้อยังแตกต่างกันมากตามชนิด คุณภาพ ระดับการคัดแยกแหล่งที่มา และปัจจัยตลาดโลกของวัตถุดิบหลัก เช่น ราคาโลหะพื้นฐาน เยื่อกระดาษ และเม็ดพลาสติกบริสุทธิ์ ทำให้ผู้ประกอบการจำเป็นต้องบริหารสต็อกและความเสี่ยงด้านราคาอ่อนไหวใกล้ชิด รวมถึงติดตามการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบการนำเข้าและส่งออกของเสียและเศษวัสดุในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่อง

- สำหรับของเก่าที่มีปริมาณการซื้อขายมากที่สุด ได้แก่ โลหะประเภทเศษเหล็ก เนื่องจากสามารถนำกลับมารีไซเคิลและใช้ประโยชน์ได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งการนำไปหลอมใหม่เพื่อผลิตเป็นเหล็กชนิดต่าง ๆ การนำไปสร้างสรรค์เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น เฟอร์นิเจอร์หรือผลงานศิลปะ ตลอดจนการนำเศษเหล็กที่ยังมีสภาพดีมาใช้ในการก่อสร้าง เช่น ทำโครงสร้างอาคาร ชุมหรือโรงจอดรถ ซึ่งช่วยลดต้นทุนค่าวัสดุก่อสร้างของผู้รับเหมาและผู้พัฒนาโครงการได้เป็นอย่างดี โดยผู้รับซื้อเศษเหล็กหลัก ได้แก่ โรงงานรีไซเคิลเหล็ก และโรงงานผลิตเหล็กที่รับซื้อเศษเหล็กโดยตรงเพื่อนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตต่อไป ทั้งนี้ ข้อมูลจากสถาบันเหล็ก รายงานราคาเศษเหล็กในประเทศ ปี 2568 โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 11,504.17 บาทต่อตัน หดตัว 15.23%YoY ขณะที่ราคาเฉลี่ยย้อนหลัง 5 ปี ระหว่างปี 2564-2568 ปรับลดลงเฉลี่ยราว 6.58% ต่อปี ซึ่งโดยทั่วไปธุรกิจขายส่งเศษวัสดุมักได้รับผลกระทบจากความผันผวนของราคาเศษเหล็กในระดับจำกัด เนื่องจากสามารถส่งผ่านต้นทุนการรับซื้อไปยังลูกค้าผู้รับซื้อได้ ผ่านการปรับราคาขายให้สอดคล้องกับต้นทุนที่เปลี่ยนแปลง ทำให้อัตรากำไรขั้นต้นไม่ได้รับผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญมากนัก อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการยังเผชิญความท้าทายด้านการบริหารเงินทุนหมุนเวียน เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เงินลงทุนมากขึ้นในการรับซื้อเศษเหล็กในภาวะที่ราคาผันผวน รวมถึงต้องบริหารความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงของราคาเหล็กและเศษเหล็กในตลาดอยู่เสมอ

รูปที่ 3 ราคาเศษเหล็กเฉลี่ย

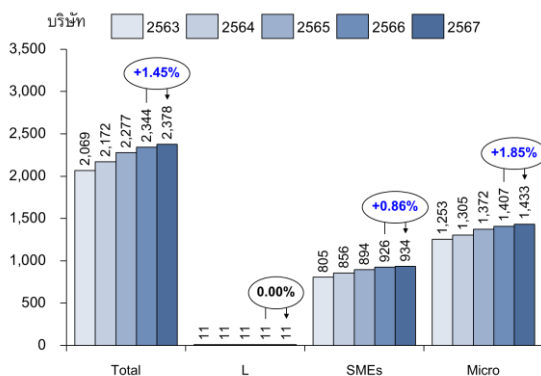
ที่มา : สถาบันเหล็ก

สถานการณ์ด้านผู้ประกอบการธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่

- เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ประกอบการที่จดทะเบียนนิติบุคคลในหมวดธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ พบว่า จำนวนผู้ประกอบการทั่วประเทศที่จดทะเบียนนิติบุคคลในปี 2567 มีจำนวนอยู่ที่ 2,378 ราย ขยายตัวราว 1.45%YoY โดยเป็นการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ประกอบการ Micro และ SMEs เป็นสำคัญ ซึ่งการขยายตัวของจำนวนผู้ประกอบการในธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ สะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นของความต้องการวัสดุรีไซเคิลและทรัพยากรหมุนเวียนในภาคเศรษฐกิจจริง โดยเฉพาะจากอุตสาหกรรมการผลิตที่ให้ความสำคัญกับการใช้วัตถุดิบหมุนเวียน (Circular Materials) เพื่อลดต้นทุนและสอดคล้องกับนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม (ESG) ที่ภาครัฐและภาคธุรกิจให้ความสำคัญมากขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการแปรรูปของเสียเป็นพลังงาน และการใช้ขยะอินทรีย์เพื่อผลิตเชื้อเพลิงชีวภาพหรือปุ๋ยอินทรีย์ ยังสร้างโอกาสใหม่ในห่วงโซ่มูลค่าของธุรกิจรีไซเคิล ส่งผลให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กและกลางเข้ามาดำเนินธุรกิจนี้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

- สำหรับผลการดำเนินงานของธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ ในปี 2567 เมื่อพิจารณาเฉพาะบริษัทที่มีการส่งงบการเงินติดต่อกัน 3 ปี ตั้งแต่ปี 2565-2567 พบว่า รายได้ของธุรกิจ ในภาพรวมอยู่ที่ 222,847.90 ล้านบาท ขยายตัว 9.96%YoY ซึ่งมาจากการเพิ่มขึ้นของรายได้ผู้ประกอบการ ทุกขนาดทั้งกลุ่ม Large, SMEs และ Micro ที่ขยายตัว 3.87%YoY, 5.80%YoY และ 23.91%YoY ตามลำดับ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจไทยทยอยฟื้นตัวหนุนปริมาณกิจกรรมทางการค้าและการผลิตในหลายอุตสาหกรรม ทำให้ มีปริมาณเศษวัสดุหมุนเวียนเข้าสู่ระบบรีไซเคิลเพิ่มขึ้น ช่วยเพิ่มมูลค่าการซื้อขายของเสียและเศษวัสดุในภาพรวม อีกทั้งการผลักดันนโยบายเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และการบริหารจัดการขยะของภาครัฐ รวมถึง ความตื่นตัวด้าน ESG ของภาคเอกชน ส่งผลให้ผู้ประกอบการปลายทางทั้งภาคอุตสาหกรรมและค้าปลีกมีความ ต้องการใช้วัตถุดิบรีไซเคิลเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงเอื้อให้ผู้ประกอบการขยายฐานลูกค้าและเพิ่มปริมาณรับซื้อได้ โดยเฉพาะกลุ่ม Micro ที่มีความคล่องตัวสูง สามารถปรับตัวรับงานเก็บรวบรวมและคัดแยกในพื้นที่ชุมชนและ ท้องถิ่นได้รวดเร็ว ทำให้รายได้เติบโตในอัตราที่สูงกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น
- ในแง่ของกำไรสุทธิรวมในปี 2567 ของธุรกิจขายส่งของเสียและเศษวัสดุเพิ่มขึ้น 12.83%YoY และ Net Profit Margin (NPM) โดยรวมเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็น 0.39% จาก 0.38% ในปีก่อน โดยมีแรงหนุนหลัก จากผู้ประกอบการกลุ่ม Large และ Micro ที่มีกำไรและอัตรากำไรสุทธิเพิ่มขึ้น ขณะที่กลุ่ม SMEs มีกำไร สุทธิและ NPM ปรับตัวลง สาเหตุสำคัญมาจากผู้ประกอบการรายใหญ่ มีเครือข่ายจัดหาวัตถุดิบกว้างและมีสัญญา ระยะยาวกับผู้ส่งมอบและผู้ซื้อปลายทาง ทำให้สามารถต่อรองราคาซื้อขายและบริหารสต็อกได้ดีกว่ากลุ่มอื่น ประกอบกับการใช้เทคโนโลยีและขนาดธุรกิจช่วยลดต้นทุนต่อหน่วย เช่น ระบบคัดแยกอัตโนมัติ การอัดก้อน และโลจิสติกส์แบบรวมเที่ยว ช่วยประคอง NPM ให้เพิ่มขึ้นแม้ค่าแรงสูงขึ้น สำหรับกลุ่ม Micro มีความคล่องตัวสูง สามารถปรับรูปแบบรับซื้อของเก่าตามความต้องการในพื้นที่ และเข้าถึงแหล่งของเสียรายย่อยได้มากขึ้น ส่วนกลุ่ม SMEs มักมีต้นทุนคงที่ด้านคลังสินค้า รถบรรทุก และแรงงานสูงกว่ากลุ่ม Micro แต่ขณะเดียวกันไม่มี Economy of Scale เท่ากลุ่ม Large ทำให้ต้นทุนต่อหน่วยเพิ่มขึ้นมาก เมื่อค่าแรงขึ้นต่ำ ต้นทุนค่าดำเนินการ และค่าขนส่งยังอยู่ ในระดับสูง อีกทั้งต้องเผชิญการแข่งขันรุนแรงจากรายใหญ่ที่ขยายเครือข่ายรับซื้อเข้ามาใกล้แหล่งวัตถุดิบมากขึ้น ขณะที่กลุ่ม Micro เพิ่มจำนวนและขยายบทบาทรับซื้อในชุมชน ส่งผลให้ SMEs ถูกบีบส่วนแบ่งตลาดและต้องยอม ลดมาร์จิ้นเพื่อรักษาลูกค้า

รูปที่ 4 จำนวนผู้ประกอบการ จำแนกตามขนาด

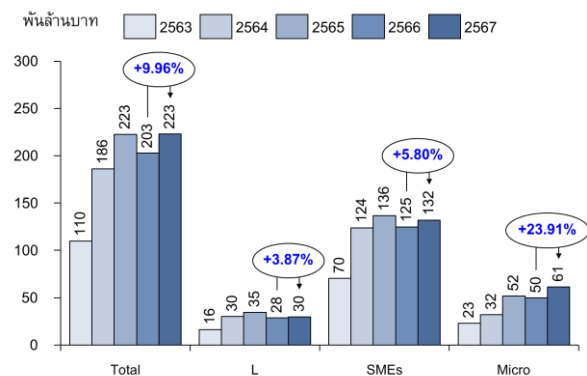

ที่มา : วิเคราะห์โดยวิจัยธุรกิจ ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด

(มหาชน) จากข้อมูลของ BOL Enlite (TSIC 46695)

หมายเหตุ : พิจารณาเฉพาะบริษัทที่ส่งงบฯ ติดต่อกัน 3 ปี (65-67)

รูปที่ 5 รายได้รวมของผู้ประกอบการ จำแนกตามขนาด

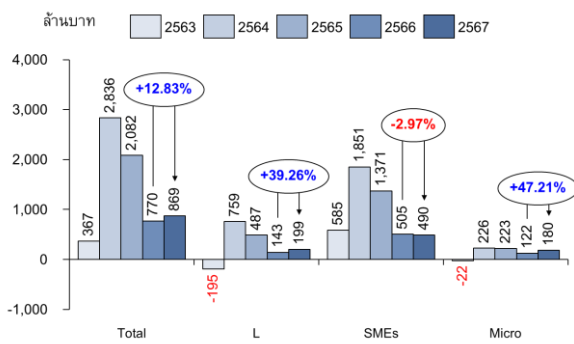

ที่มา : วิเคราะห์โดยวิจัยธุรกิจ ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด

(มหาชน) จากข้อมูลของ BOL Enlite (TSIC 46695)

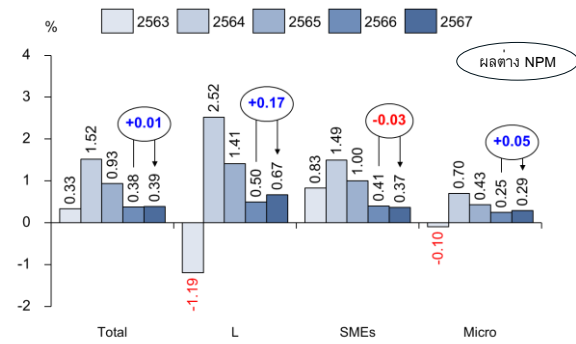
หมายเหตุ : พิจารณาเฉพาะบริษัทที่ส่งงบฯ ติดต่อกัน 3 ปี (65-67)

รูปที่ 6 กำไรสุทธิของผู้ประกอบการ จำแนกตามขนาด

ที่มา : วิเคราะห์โดยวิจัยธุรกิจ ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด (มหาชน) จากข้อมูลของ BOL Enlite (TSIC 46695)
หมายเหตุ : พิจารณาเฉพาะบริษัทที่ส่งบข ติดต่อกัน 3 ปี (65-67)

รูปที่ 7 Net Profit Margin จำแนกตามขนาด

ที่มา : วิเคราะห์โดยวิจัยธุรกิจ ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด (มหาชน) จากข้อมูลของ BOL Enlite (TSIC 46695)
หมายเหตุ : พิจารณาเฉพาะบริษัทที่ส่งบข ติดต่อกัน 3 ปี (65-67)

แนวโน้มธุรกิจ

- ธุรกิจการขายส่งของเสียและเศษวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ใน 1 ระยะปีข้างหน้า ยังมีทิศทางเติบโตต่อเนื่อง โดยได้แรงหนุนจากปริมาณขยะมูลฝอยและเศษวัสดุรีไซเคิลที่เพิ่มขึ้นควบคู่ไปกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมรีไซเคิลและเศรษฐกิจหมุนเวียนในประเทศ โดยเฉพาะความต้องการเศษโลหะ เศษพลาสติก และกระดาษรีไซเคิลจากภาคอุตสาหกรรมเหล็ก พลาสติก และบรรจุภัณฑ์ที่มุ่งลดการใช้วัตถุดิบปฐมภูมิ และตอบโจทย์เป้าหมายด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ผลิตและผู้ส่งออกไทยในห่วงโซ่การผลิตโลก ขณะเดียวกัน แนวโน้มการใช้เทคโนโลยีเตาหลอมไฟฟ้า (Electric Arc Furnace: EAF) ในอุตสาหกรรมเหล็ก ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ใช้เศษเหล็กเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตเหล็ก ยังสนับสนุนความต้องการใช้เศษเหล็กในประเทศในระดับสูง นอกจากนี้ภาครัฐก็ยังได้รับอานิสงส์จากมาตรการห้ามนำเข้าขยะพลาสติกจากต่างประเทศที่มีผลบังคับใช้เต็มรูปแบบตั้งแต่วันที่ 2568 ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้โรงงานรีไซเคิลต้องหันมาพึ่งพาวัตถุดิบเศษพลาสติกภายในประเทศมากขึ้น ต้นทุนการซื้อเศษพลาสติกสะอาดจากผู้ประกอบการรับซื้อของเก่าและธุรกิจค้าส่งวัสดุรีไซเคิลอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ มาตรการส่งเสริมการลงทุนด้านกิจการรีไซเคิลและการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ภายใต้สิทธิประโยชน์ของ BOI เช่น การยกเว้นภาษีนิติบุคคลและการยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับกิจการคัดแยก/คัดแยกพร้อมรีไซเคิลวัสดุเหลือใช้ (เช่น ขยะอุตสาหกรรม เศษวัสดุ) ยังคงเป็นแรงดึงดูดให้เกิดการลงทุนในเทคโนโลยีคัดแยกและการแปรรูปเศษวัสดุเพิ่มขึ้น
- อย่างไรก็ดี ผู้ประกอบการยังต้องเผชิญความท้าทายสำคัญจากความผันผวนของราคาวัตถุดิบรีไซเคิล ทั้งโลหะ พลาสติก และกระดาษ ซึ่งเคลื่อนไหวตามวัฏจักรเศรษฐกิจโลก ราคาสินค้าโภคภัณฑ์ และอุปสงค์จากอุตสาหกรรมปลายทาง รวมทั้งแรงกดดันด้านต้นทุนการจัดการเดินรถและค่าแรงที่ยังอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทั้งจากผู้ประกอบการรายเดิมที่ขยายเครือข่ายรับซื้อ และผู้เล่นรายใหม่ที่เข้ามาแบ่งส่วนแบ่งตลาด ทำให้การแย่งชิงวัตถุดิบมีความเข้มข้นขึ้น โดยเฉพาะเศษวัสดุคุณภาพดีที่คัดแยกอย่างถูกต้องภายใต้บริบทดังกล่าว ผู้ประกอบการจำเป็นต้องเร่งยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินงาน เช่น ลงทุนเทคโนโลยีคัดแยกอัตโนมัติและระบบ AI เพื่อลดการพึ่งพาแรงงานคน ลดสัดส่วนขยะปนเปื้อน และเพิ่มอัตราการได้เศษวัสดุที่มีคุณภาพสูง พร้อมทั้งปรับกลยุทธ์ด้านโลจิสติกส์ เช่น การวางแผนเส้นทางขนส่ง การใช้นานพาหนะประหยัดพลังงาน และการทำสัญญาระยะยาวกับคู่ค้ารับซื้อและผู้ส่งมอบ เพื่อล็อกปริมาณและราคาบางส่วน ช่วยลดความเสี่ยงจากความผันผวนของราคาตลาด และรักษาความสามารถในการทำกำไรและการแข่งขันได้

ผู้จัดทำบทวิเคราะห์

นางสาวศรีอำไพ อิงคกิตติ (sri-ampai@lhbank.co.th)

วิจัยธุรกิจธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์

ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด (มหาชน)

LH BANK BUSINESS RESEARCH

ดร. ธนพล ศรีธัญพงศ์

ผู้อำนวยการอาวุโส สายงานวิจัยธุรกิจ

ณัฐชาติ วิรุฬหอัศว

นักวิเคราะห์อาวุโส (Industry)

ธรรณล ศรีทองเต็ม

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส

เชียวชาญ ศรีชัยยา

นักวิเคราะห์อาวุโส (Industry)

วิลันดา ดิสรเตติวัฒน์

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส

วัชรพันธ์ นิยม

นักวิเคราะห์อาวุโส (Industry)

ณวัชร หันสุเวช

นักวิเคราะห์อาวุโส (Thematic)

ศรีอำไพ อิงคกิตติ

นักวิเคราะห์อาวุโส (Industry)

วิจัยธุรกิจ ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด (มหาชน)

จับใจ

เข้าใจ

ตอบโจทย์

Scan Here

For More Articles

<https://www.lhbank.co.th/economic-analysis/>

Disclaimer:

ข้อมูล บทวิเคราะห์ และการแสดงความคิดเห็นต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในรายงานฉบับนี้ ได้จัดทำขึ้นบนพื้นฐานของแหล่งข้อมูลที่ได้รับมาจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมซึ่งเป็นเอกสารภายในของธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ จำกัด (มหาชน) เท่านั้น ทั้งนี้ธนาคารฯ จะไม่รับผิดชอบความเสียหายใดๆ ทั้งปวงที่เกิดขึ้นจากการนำข้อมูล บทวิเคราะห์ การคาดหมาย และความคิดเห็นต่างๆ ที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ไปใช้ โดยผู้ที่ประสงค์จะนำไปใช้ต้องยอมรับความเสี่ยง และความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นเองโดยลำพัง